

HÍREINK

Az Anyaszentegyház házasságot hirdet: Kondás Kristóf görögkatolikus vőlegény, Ft. Kondás Sándor és Obbágy Teréz szülők fia eljegyezte házastársul Dr. Seszták Veronika görögkatolikus menyasszonyt, Seszták Oszkár és Rácz Éva szülők leányát. Imádkozunk a fiatalokért, akik szeptember 26-án fogadnak örök hűséget egymásnak.

Immár hagyományosan szeptember utolsó szombatján, idén szeptember 26-án tartjuk **esperes-kerületi gyalogos zarándoklatunkat** Máriapócsra. A zarándokok reggel 7 órakor indulnak az orosi templomtól.

Külön **köszönet** jár azoknak, akik fizikai munkájukkal is hozzájárultak a harangláb felállításához: Békési Sándor, Erdei Béla, Fecske László, Gagna Sándor, Gráf Levente, Gyarmati Szabolcs, Hamza Bertalan, Humicskó Ferenc, Imre László, Kondra Arnold, Kondra Norbert, Kós Gábor, Kós Róbert, Obbágy Lászlóné, Pristyák Árpád, Roglev Mariann, Szilágyi Dénes, Szilva József, Szilva Józsefné, Tódik Zoltán, Tógyer Miklós, Tuska Bence, Vaszkun István.

Új könyveket helyeztünk/helyezünk el templomunk előterében, bízva abban, hogy ezek a kötetek (is) felkeltik az érdeklődést. Lelkiségi kiadványaink mellett több könyv szól a keresztény házasságról (a készületről, de a hitvesi szeretet szépséges őrzéséről is), illetve a gyermekáldást esdő házaspárok – keresztény erkölcsi szempontok alapján történő – orvosi segítéséről. De van izgalmas történelmi regényünk, s van könyvünk a depresszióból való kiút-keresésről, az abortusz utáni büntudattól való szabadulásról, illetve az iszlám vallás keresztény megközelítéséről is. Olvassunk többet! Az olvasás erőt, élményt, örömet ad – és mindeközben az Alzheimer-kór és a demencia kockázatát is csökkenti... ☺

☺☺☺ HARANGOS HUMOR ☺☺☺

A püspök az egyházközség látogatására készült, de a küldönc azt jelentette, hogy a szentegyházafalusiak bizony nem akarnak harangozni a főpásztornak. Így harangszó nélkül mentek be a faluba. Mikor megérkeztek, azt kérdi a püspök a paptól és az előljárástól: „Hát miért nem harangoznak a püspöknek, amikor jön?” Eléáll egy öregember, s azt mondá: „Püspök excellenciája, ennek éppen hetvenhét oka van.” „Hát mondja meg, melyik a legkisebb a hetvenhét közül?” Az öreg szemrebbenés nélkül válaszolt: „Annak a legkisebb oka az, hogy egy szikra harangunk sincs.” „Ne mondja el a többit, öreg, mert ez is elég, ha a hetvenhét közül a legkisebbiket mondta el, hát aztán, ha mindeniket elmondja!” Így járt a püspök a szentegyházafalusi atyafiakkal. *(Népmese-részlet)*

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu – Tel.: 06-30/4155092 – E-mail: obbagy@upcmail.hu

Felelős kiadó: Dr. Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖG KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2020. SZEPTEMBER

„Harangoznak a mi kis falunkban...”

„Harangoznak a mi kis falunkban. Édesanyám, menjen a templomba! Imádkozzon, a jó Istent kérje, hogy a fiát semmi baj ne érje – valahol, a messze idegenben.” A magyar nóta szeretete ízlés kérdése, ez a néhány sor azonban nem csupán az „idegenbe”, a városba került ember nosztalgiaja; sokak, sokunk életérzését fogalmazza meg. Mindnyájan érezzük, hogy hétköznapijaink sodrásában, nem egyszer fájó szürkeségében rászorulunk a lelket intő figyelmeztetésre, hiszen balra meg jobbra, előre meg hátra gyakran nézünk, fölfelé viszont alig tekintünk. A harangszó egyrészt meghívás az egyéni és a közösségi imádságra, másrészt jelzés lelkünk számára; intelem, hogy értelmesen, az örök célt szemünk előtt tartva éljünk. A harangszó olyan szignál, amely a földön szólal meg, de égi koncertre hív.

Ezentúl harangozunk tehát a mi kis templomunkban. Miközben ennek örömet, amelyben reményeink szerint minden megkeresztelt testvérünk osztozik, megéljük, környezetünk felé szeretettel jelezzük: harangunkat a kertvárosi lakóközösség minden tagját tiszteletben tartva fogjuk használni. Nem akarjuk zavarni sem a családok életét, sem a munkában megfáradt emberek nyugalmát. Nem lesz kora reggeli, sem késő esti harangszó, s amikor megkondul, akkor is rövid ideig szól majd. Hétköznaponként déli és kora esti harangszó lesz; vasárnaponként emellett a délelőtti liturgia kezdetére harangozunk. Alkalmanként szólal meg a harang temetés, illetve egy-egy különleges esemény (pl. Trianon évfordulója) kapcsán. Éjszakai/hajnali harangozásra évente csupán néhányszor kerül sor; erre karácsony szentestéjén, szilveszterkor, illetve húsvét napkeltekor számíthatunk.

Harangunk Lázár Imre öntödéjében készült Székelyudvarhelyen. A haranglábát és a kaput Sarkadi Sándor barátunk, tektón mester ácsolta, a harang villamosítását Tassonyi Sándor végezte. Az ikonok Egri Erzsébet festőművész alkotásai. Hálás köszönet mindazoknak, akik imádságukkal, anyagi támogatásukkal és/vagy fizikai munkájukkal bekapcsolódtak Isten Országát építő, közösségünket szépítő, hétköznapijainkat fényesítő munkálatainkba.

HARANGLÁBUNK IKONJAI

Haranglábunk alsó részén két nagy méretű ikon látható: az utcafront felé a tanító Krisztus, a templomkerti oldalon pedig Péter és András apostolok képét helyeztük el.

Az Úr Jézus „utcai jelenléte”, arca, tekintete önmagában is megszólító: „Ránézett, és megszólította...” „Ránézett, és megkedvelte...” Az evangéliumos könyvben pedig ez az idézet olvasható: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!” Úgy véljük, e mondat tartalma nem csupán a hitben élőknek mond sokat; az utca emberét, a templom előtt el-sietőt vagy elsétálót, az autóbuszra várakozót is megérintheti, s megerősítheti a szeretet iránti vágyát, amely a szívből fakadó valódi Istenkeresés s az Istenre találás egyik első lépése.

Hívjon ez a Krisztus-ikon s az evangéliumi mondat mindnyájunkat belső életre, a lélek figyelmére, s igaz elhatározásra, hogy a hitben való élet Isten kegyelmével a hitből fakadó cselekedetek gyümölcsét is megte-remje bennünk.

András az első apostolok egyike; baráti találkozása Jézussal – a „Mester, hol laksz? Gyertek, nézzétek meg!” életre szóló élménye – egyfajta minta a ma egyháza számára. Gyertek, nézzétek meg, hol lakunk. Gyertek, nézzétek meg a kertvárosi istenházát, a templomot és gyarló, de őszintén törekvő, istenszerető népét, Krisztusba kapaszkodó, nagypén-teskes fájdalmú, ugyanakkor húsvéti ragyogású közösségét. A német nyelv *Heim* és *Geheimnis* szavainak hasonlósága játékosan jelzi, mire gondolok: templomunkban, parókiánkon a titkot, a misztériumot szeret-nénk élni és felmutatni. Nem épületet, nem intézményt, nem üres kere-tet, de életet, szépséget, örömet, szabadságot és reményt. András meghívás-élménye így jelent mintát a mi közösségünk számára is.

Péter pedig? Oldalakon keresztül sorolhatnánk erényeit és hibáit. Fé-lelmében még a Jézushoz tartozás örömteli bizonyosságát is megtagad-ta. Húsvét utáni szavai, tagadását helyrehozni akaró hitvallása viszont belevésődik mindnyájunk szívébe, úgy, hogy szinte be sem kell fejez-nünk a mondatot: „Uram, te mindent tudsz... *Te tudod, hogy szeretlek Téged.*”

Péter és András édestestvérek; együttes ábrázolásuk a keleti és nyugati egyház egymást átölelő szeretetét, együttes, egymást kiegészítő küldet-sét, evangelizációs tevékenységét jelképezi. Mi, görögkatolikusok, Kelet és Nyugat közös keresztény örökségének hordozói, a két tudóval lélegző egy egyház szerény megjelenítői vagyunk: e két apostol testvéri ölelése, baráti kézfogása.

„ITT VAN AZ ISTEN HÁZA, ITT VAN A MENNY KAPUJA”

Templomkertünk minden apró részlete a templom környezetének sajátos hivatását rejti. Padjaink felirata, vizünk csobogása, mandula-, füge-, hárs-és diófánk szimbolikája, most pedig már harangunk kondulása s harangláb-unk ikonjainak üzenete is megszólító s meghívó, szelíden vonzó erő, építé-s és szépítése az útnak, amely a templomba vezet.

Ebbe a rendbe (trendbe) illeszkedik új kapunk, új bejáratunk is. A kapu ön-magában is jel. „Vándor! Ez a kapu nem akar kizárni. Azt mutatja meg, hol kell bejárni.” A felirat ugyanakkor felerősíti a be-járat jelleget, a kapu mögöt-ti világ misztériumának vonzását. Az „Itt van az Isten háza, itt van a menny kapuja” a Teremtés könyve eseményéhez vezet bennünket. Jákob elalszik a pusztában, s álmodást lát. Álmában egy létra az égig ér, s az angyalok le-föl járkálnak rajta. Amikor felébred, megszólal: „Valóban az Úr van ezen a he-lyen, és én nem tudtam... Itt van az Isten háza, itt van a menny kapuja.” Jákob ott áll, ahol összeér az ég s a föld. Ez a hely a templom, ez a temp-lom hivatása. Ahol az angyalok le-föl járkálnak, ahol összeköttetik az ég a földdel. Nem történhet fontosabb a templomban ennél. Az egyház vertikális, azaz felülről jövő közösség. Fontos minden horizontális közösség is, de mind a „felülről jövő” horizontjában. Nem egyesület, nem mozgalom, nem klub, nem társasági esemény, amire összegyűlünk; Isten háza, a menny kapuja, az angyalokkal teli létra, az összekötött ég-föld ez a hely, amely nélkül nem élhet az ember.

Weöres Sándor, a költő személyes élményem. Még papnövendékként jár-tam nála, beszélgettem vele irodalmi önképző körünkben. Meghívónk mot-tója akkor ez a mondata volt: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Két lábbal a földön, szemünk azonban kémleli a szellemi láthatárt. Istenke-resők vagyunk. „Hulló falevél a világ. De hol az ág? De Ki az ág?” (Zelk Zol-tán) Az istenkeresés életfeladat – akkor is, ha úgy véled, megtaláltad már. Mert „félelmetes is ez a hely”, hisz a létra teteje a Megismerhetetlen felhő-jébe vész.

Nem könnyű. Ezért sem; meg ellenállni sem könnyű a mindennapok sodrá-sának, a hol a tudományra, hol a szenvedésre hivatkozó, de a hitnél jóval bizonytalanabb lábakon álló ateista behatásnak vagy a csillogó üveggyön-gyökkel kápráztató, kísértő kirakatvilágnak. De hát Jákobnak is kő volt a párnája. Az is kemény lehetett, nem lehetett könnyű jól aludni, szépet ál-modni rajta. De aki álmodott már Létrát, tudja, hogy létezik, s sejti, hova vezet. Létrás Szent János a létrafokokat is tanítja, amelyeket naponta használt szerszámokkal kell ácsolni.

Valaki kérdezte, miért nem a Madonna, miért nem Mária-ikon került a ha-ranglábba? Nos, kapunk feliratában – imádságunk szövege szerint – elő-képként még ő is ott van: „Üdvözlégy, mennyei lépcső, melyen alászállt az Isten!”